

Sygn. akt III AUa 1124/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Lucyna Ramlo
Sędziowie:	SSA Aleksandra Urban (spr.) SSA Maria Salańska- Szumakowicz
Protokolant:	sekr.sądowy Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 r. w Gdańsku

sprawy T. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 maja 2015 r., sygn. akt VI U 619/15

oddala apelację.

SSA Aleksandra Urban SSA Lucyna Ramlo SSA Maria Salańska- Szumakowicz

Sygn. akt III AUa 1124/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 lutego 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił T. C. przyznania prawa do emerytury, wskazując, iż nie wykazał on, że na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się 15 - letnim stażem pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Powyższą decyzję zaskarżył ubezpieczony, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 5 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 16 stycznia 2015 r. oraz w punkcie

2 stwierdził, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd wskazał, że wnioskodawca w dniu 16 stycznia 2015 r. ukończył 60 lat, posiada ogólny staż emerytalny na dzień 1 stycznia 1999 r. w rozmiarze 27 lat, 7 miesięcy i 24 dni, nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do tego, czy ubezpieczony legitymuje się co najmniej piętnastoletnim okresem pracy w szczególnych warunkach, w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Analizując powyższą kwestię Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe i ustalił, że w okresie od 6 października 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca zatrudniony był w (...) Sp. z o.o. P. Oddział (...) B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektromontera.

Sporną pomiędzy stronami była kwestia możliwości zakwalifikowania tego właśnie okresu pracy ubezpieczonego, jako okresu pracy w szczególnych warunkach.

W postępowaniu przed organem rentowym wnioskodawca przedłożył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31 października 2014 r. wystawione mu przez pełnomocnika (...) Operator Sp. z o.o., z treści którego wynikało, iż wnioskodawca zatrudniony był w tym Przedsiębiorstwie od 6 października 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę elektromontera, wymienioną w wykazie A dział II poz. 1/11 i 1/12 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty.

Sąd zaznaczył, że pozwany nie kwestionował charakteru pracy ubezpieczonego, jako pracy w szczególnych warunkach, jak również tego, że w tym okresie wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej, montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych na stanowiskach: elektromontera linii napowietrznych niskich i średnich napięć oraz wysokich i najwyższych napięć tj. pracę z działu II załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest kwestia, czy w świetle art. 184 i art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy emerytalnej można zaliczyć wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach pobierane przez niego w trakcie zatrudnienia w tych zakładach zasiłki chorobowe, których zaliczenie skutkuje spełnieniem przez wnioskodawcę wymaganej przesłanki posiadania 15 - letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z tym przepisem przy ustalaniu okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Przepis ten należy interpretować łącznie z art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej, gdyż oba przepisy stanowią integralną część określającą wymagane warunki do nabycia prawa do emerytury. Zgodnie z art. 184 warunki te muszą być spełnione na dzień wejścia w życie ustawy emerytalnej tj. 1 stycznia 1999 r. a wiek jest określony w art. 32, który jest niższy od powszechnego wieku emerytalnego i może być spełniony później.

Przepis art. 32 ust. 1a pkt 1 został dodany nowelizacją ustawy od 1 lipca 2004 r. Przed wskazaną datą utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 27 listopada 2003 r. w sprawie III UZP 10/03 (OSNP 2004/5/87) wskazywało na to, iż do okresu pracy w szczególnych warunkach wlicza się również okresy pobierania zasiłku chorobowego.

Po zmianie tego przepisu orzecznictwo Sądu Najwyższego nadal wskazuje na taką interpretację tego przepisu. W wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r. II UK 313/09 (OSNP 2011/19-20/ 260) Sąd Najwyższy stwierdził, iż osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy obowiązujących od 1 lipca 2004 r. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2011 w sprawie I UK 12/11 LEX nr 989126 oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 13 września 2012 r. (LEX nr 1217729). Wszystkie orzeczenia zapadły w podobnych do niniejszej sprawy stanach faktycznych.

Przekładając powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, iż wnioskodawca, który na dzień 1 stycznia 1999 r. spełnił warunki stażowe, a jedynie wiek osiągnął po tej dacie, obecnie z uwagi na brak możliwości zastosowania do niego art. 32 ust. 1a pkt 1, spełnia wszystkie przesłanki, niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury. Sąd zaznaczył, że ubezpieczony pobierał zasiłki chorobowe w latach 1992-1998, a zatem przed wejściem w życie ustawy emerytalnej oraz przed jej nowelizacją z 2004 r. w zakresie art. 32.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy, na mocy art. 477 §¹⁴ 2 k.p.c., orzekł, jak w punkcie 1 sentencji.

W punkcie 2 wyroku Sąd Okręgowy, na mocy art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, orzekł o odpowiedzialności pozwanego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Sąd zaznaczył, że skoro w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach ubezpieczonego wskazano, że w spornym okresie pracował on, jako elektromonter i wykonywał pracę elektromontera linii napowietrznych niskich i średnich napięć oraz wysokich i najwyższych napięć tj. pracę z działu II załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, czego organ rentowy nie kwestionował w toku postępowania, a organ rentowy uzasadniając decyzję odmowną powołał się jedynie na odmienną interpretację art.32 ust.1 a ustawy emerytalnej, to tym samym uznać należało, że przedłożone przez ubezpieczonego dokumenty dawały pozwanemu podstawę do uznania, że pracował on w spornym okresie w warunkach szczególnych. Wobec powyższego organ rentowy bezzasadnie odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości, zarzucając naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS polegające na przyjęciu, iż ubezpieczony spełnił wymóg 15 lat pracy w warunkach szczególnych oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych lub w szczególnym charakterze, art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że wnioskodawca udowodnił wykonywanie pracy w warunkach szczególnych w wymiarze jedynie 14 lat 11 m-cy i 25 dni.

Pozwany podkreślił, że w jego ocenie wymóg okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinien odnosić się do okresu faktycznego wykonywania takiej pracy, z pominięciem okresów wyłącznie formalnego pozostawania w zatrudnieniu, w których pracownik - zgodnie z treścią łączącego go z pracodawcą stosunku pracy - zajmuje stanowisko, z którym łączy się wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, lecz w rzeczywistości pracy tej nie wykonuje, a tym samym nie jest narażony na uciążliwości związane z warunkami lub charakterem pracy.

Jak wynika z orzecznictwa sądowego nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W ocenie organu trudno się zgodzić z poglądem prezentowanym w orzecznictwie, tym samym z niniejszym wyrokiem, iż ubezpieczony pobierając zasiłek chorobowy wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

W świetle powyższego, zdaniem pozwanego, wydanie wyroku na podstawie materiału zgromadzonego w sprawie nastąpiło z uchybieniem zasadzie swobodnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie ustanowionej art. 233 §1 k.p.c. oraz z naruszeniem przepisów prawa materialnego wskazanych na wstępie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem instancji odwoławczej, Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Apelacyjny zaakceptował w całości ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Podkreślić należy, że apelacja pozwanego ograniczyła się do zakwestionowania prawa T. C. do świadczenia emerytalnego z uwagi na niespełnienie warunku legitymowania się 15-letnim okresem wykonywania zatrudnienia w warunkach szczególnych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie kwestionował samego faktu świadczenia przez ubezpieczonego pracy, o której mowa w wykazie A, dział II załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie zgodził się jedynie z ustaleniem Sądu I instancji iż okres zatrudnienia „szczególnego” wyniósł 15 lat. Zdaniem pozwanego nieuprawnionym było - zgodnie z regulacją zawartą w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - zaliczenie do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych okresów pobierania przez niego zasiłków chorobowych, tj. od 14 lipca 1992 r. do 17 lipca 1992 r., od 6 lutego 1997 r. do 14 lutego 1997 r., od 17 października 1997 r. do 15 listopada 1997 r. od 16 listopada 1997 r. do 4 stycznia 1998 r. A skoro tak, to Sąd dopuścił się naruszenia powołanego przepisu ustawy emerytalno- rentowej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut naruszenia art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) jest nieuzasadniony. Zgodnie z ustępem pierwszym art.32 ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Z kolei ust. 4 powołanego przepisu wskazuje, że rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z tym rozporządzeniem za okres zatrudnienia uważa się okres liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresu zatrudnienia (§ 3), natomiast okresami pracy są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2). Wskazane wyżej okresy zostały ustawą z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.), która weszła w życie z dniem 15 listopada 1991 r. zastąpione określeniem - okresy składkowe i nieskładkowe oraz okresy pracy w gospodarstwie rolnym (art. 6). Tymi samymi pojęciami operuje obecnie obowiązująca ustawa o emeryturach i rentach, przy czym okres pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy uważany jest za okres nieskładkowy (art. 7).

Dopiero ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 1264), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2004 r.,

został dodany do ustawy o emeryturach i rentach przepis art. 32 ust. 1a, wyłączający możliwość uznania za pracę w szczególnych warunkach okres pobierania zasiłku z tytułu niezdolności do pracy.

W niniejszym stanie faktycznym organ rentowy decyzją z dnia 2 lutego 2015 r. odmówił T. C. prawa do wcześniejszej emerytury. Podstawą takiego rozstrzygnięcia, w ocenie organu, było niespełnienie przez ubezpieczonego przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach, z uwagi na niemożność zaliczenia do stażu „szczególnego” okresów zasiłków chorobowych na podstawie art. 32 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. - o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zajmując stanowisko w przedmiocie argumentacji organu rentowego wskazać należy, że powołany przepis – czego pozwany zdaje się nie dostrzegać – nie ma zastosowania do stanów powstałych przed jego wejściem w życie. Przepis ten wprowadza istotną zmianę w dotychczasowym stanie prawnym, określając szczegółowo okresy, które nie są do niego wliczane (na przykład okresy niezdolności do pracy spowodowane chorobą). Takiego rozróżnienia nie można było w żaden sposób wywieść w drodze wykładni dotychczasowych przepisów. W związku z tym do czasu wejścia w życie przepisu art. 32 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach do okresu pracy w szczególnym charakterze, wlicza się okresy niezdolności do pracy z powodu choroby lub macierzyństwa. Na takim samym stanowisku stanął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 maja 2005 r., II UK 219/04, OSNP 2005 r., nr 22, poz. 361. Nie inaczej we wskazanej materii wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r. (I UK 154/05, LEX nr 272581) oraz w uchwale z dnia 27 listopada 2003 r. (III UZP 10/03, OSNP 2004/5/87, Prok.i Pr.-wkl. (...), Biul.SN 2003/11/17, LEX nr 81642), w której udzielając odpowiedzi na postawione przez Sąd Apelacyjny w Łodzi pytanie prawne wyraził pogląd, zgodnie z którym „do okresu pracy w szczególnych warunkach, o jakich mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), wlicza się okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania tego stosunku pracy, przypadające po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.).

Reasumując, Sąd Apelacyjny uznał – podzielając ugruntowane w tej materii stanowisko judykatury – że przepisy znajdujące zastosowanie w niniejszej sprawie nie pozwalają na odliczenie od stażu pracy w warunkach szczególnych okresów niewykonywania przez T. C. pracy, za które otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Co prawda, przepis art. 32 ust. 1a ustawy obowiązuje od dnia 1 lipca 2004 r. i odnosi skutek również względem stanów prawnych i faktycznych istniejących przed dniem jego wejścia w życie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 maja 2013 r., III AUa 1239/12, LEX nr 1316202). Jak wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy (m.in. w wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r. II UK 313/09, OSNP 2011/19-20/260, por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11, niepubl.), osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 1 lipca 2004 r. W uzasadnieniu powołanego orzeczenia z 23 kwietnia 2010 r. Sąd Najwyższy podkreślił, że sytuacja osób wymienionych w art. 184 ustawy emerytalnej, opisywana w doktrynie, jako ekspektatywa prawa podmiotowego, polega na spełnieniu się tylko części stanu faktycznego koniecznego do nabycia prawa, które poprzedza i zabezpiecza przyszłe prawo podmiotowe. Uwzględnianie ochrony praw w trakcie nabywania, aprobowane i wskazywane w orzecznictwie ETS (por. wyrok z dnia 3 października 2002 r., Á. B. P., sprawa C-347/00, (...) 2002 s. I- (...)), znajdowało wyraz także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. uchwałę składu 7 sędziów z dnia 27 kwietnia 2000 r., III ZP 2/00, OSNAPUS 2000 nr 16, poz. 620 oraz wyroki z dnia 4 grudnia 2003 r., I PK 111/03, OSNP 2004 nr 21, poz. 368, z dnia 24 września 2004 r., II PK 25/04, OSNP 2005 nr 10, poz. 141 i wcześniejszy z dnia 19 listopada 1993 r., II URN 47/93, OSNCP 1994/5 poz. 117). Także Trybunał Konstytucyjny stosunkom tym niejednokrotnie dawał ochronę, jeżeli miały postać ekspektatywy maksymalnie ukształtowanej, czyli sytuacji prawnej, która spełnia zasadniczo wszystkie przesłanki ustawowe nabycia prawa do emerytury pod rządami dawnej ustawy, bez względu na stosunek do niej ustaw późniejszych. Trybunał uznawał je za postaci praw podmiotowych, do których znajduje zastosowanie ochrona praw nabytych (por. wyroki z dnia 30 listopada 1988 r., K 1/88, OTK 1988 nr 1, poz. 6, z dnia

22 czerwca 1999 r., K 5/99, OTK 1999 nr 5, poz. 100, z dnia 23 listopada 1998 r., SK 7/98, OTK 1998 nr 7, poz. 114 i przede wszystkim orzeczenie z dnia 11 lutego 1992 r., K 14/91, OTK 1992 nr 1, poz. 7).

Uwzględniając, że ochrona ekspektatywy może wynikać z jej istoty, lecz także zyskiwać wzmocnienie w prawie, Sąd Najwyższy stwierdził, że funkcję takiego wzmocnienia spełnił art. 184 ustawy emerytalnej wobec pozostających w toku stosunków nabywania prawa do emerytury z tytułu wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach przed 1 stycznia 1999 r. W przepisie tym ustawodawca utrwalił sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki stażu szczególnego i ogólnego i zadeklarował ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym. Przez wydanie tego przepisu nastąpił stan związania, tj. zobowiązania się przez Państwo do powstrzymania się od jakiegokolwiek ingerencji w istniejące prawo tymczasowe. Wobec tego przewidziana w ustawie ekspektatywa prawa do emerytury nie mogła wygasnąć na skutek nowej regulacji ustalania stażu zatrudnienia. Gwarancji przyszłego prawa do emerytury złożonej wobec osób, o których mowa w art. 184 ustawy emerytalnej, ustawodawca nie mógł już naruszyć przez ustalenie innego sposobu wyliczenia ich stażu ubezpieczenia. Stąd ocena, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. Pogląd ten wzmacnia treść art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej, odsyłająca w zakresie warunków emerytalnych do przepisów dotychczasowych (obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1999 r.).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w powołanym wyżej orzeczeniu. W konsekwencji Sąd Odwoławczy uznał, że do stażu pracy w szczególnych warunkach (niekwestionowanego przez pozwanego) zaliczyć należy przypadające przed 1 stycznia 1999 r. okresy niezdolności do pracy T. C., za które wypłacono mu wynagrodzenie bądź przyznano zasiłek chorobowy.

Mając na uwadze powyższe uznać należało, że ubezpieczony wykazał wymagany 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, przy niekwestionowanej przez pozwanego okoliczności wykazania pozostałych przesłanek potrzebnych do przyznania mu emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, takich jak wymagany wiek 60 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat.

Wywieczona przez organ rentowy apelacja, a także zaprezentowane w niej zarzuty, w żadnej mierze nie podważyły prawidłowości dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń, oceny mocy dowodowej i wiarygodności zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także prawidłowo przeprowadzonej subsumcji prawnej.

Jednocześnie podkreślić należy, iż prawidłowo Sąd I instancji ustalił, że pozwany ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Trafnie Sąd wskazał, że pozwany wydając zaskarżoną decyzję znał stanowisko Sądu Najwyższego w przedmiocie prawidłowej wykładni przepisu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także zgodną z nim judykaturę sądów powszechnych. Powyższe oznaczało, że zaskarżona decyzja pozwanego, była wynikiem oczywiście błędnej wykładni przytoczonych przez skarżącego przepisów. Trafnie w konsekwencji stwierdził Sąd Okręgowy, stosownie do treści art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, odpowiedzialność pozwanego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji.

Z tych względów Sąd Apelacyjny - na mocy art. 385 k.p.c. - orzekł, jak w sentencji.

SSA Aleksandra Urban SSA Lucyna Ramlo SSA Maria Sałańska-Szumakowicz